

Γιέ μου, γιέ μου γυναικίσσον, | γιέ μου, γιέ μου, πᾶρ
γυναῖκα

Σαμαρ.

Λεμόνι, λειμονάκι μου, θέλω νὰ γυναικίσω
Ἡπ. β) Μετβ., νυμφεύω τινὰ Πόντ. (Ἱμερ. Κοτύωρ.
Κρώμν. Ὁφ. Τραπ.): Ἐγυναικ'σα τὸ γιό μ' Τραπ. || Ἄσμ.

Βάλλω τὰ χέρά μ' 'ς σὸν κόλφο μ', κάθουμαι καὶ ροννίζω,
ἐμὲν ἡ μάνα μ' εἶπε με ἐσὲν 'κὶ γυναικίζω
(ροννίζω=σκεπτομαι) Κρώμν. Συνών. παρτρύω.

γυναίκοις ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Χαλδ. κ.ά.) γυναι-
κοῖς Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. γυναικίκοις. Διὰ τὸν ἀναβιβασμὸν
τοῦ τόνου βλ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ, 2,125 κέξ.

Ὁ ἀνήκων, ὁ προσιδιάζων εἰς γυναῖκα, ὁ τῆς γυναικὸς
ἐνθ' ἀν. : Τὰ γυναικίκα τὰ λώματα (τὰ γυναικεῖα φορέματα)
Τραπ. Γυναικίκα παπούτσια Πόντ. Τὰ γυναικίκα λόγια
(ἄνευ σοβαρότητος, ἀναξιόπιστα) Τραπ. Ὁ σὰ γυναικίκα
τὰ δουλείας μὴ ταράσσει (=μὴν ἀναμειγνύσσει εἰς τὰς γυ-
ναικεῖας ὑποθέσεις) Τραπ. || Ἄσμ.

Γυναικίκοις ὁ πόλεμος, γυναικίκοις ὁ κοῦρσον
καὶ κορ'τσιὰκὸν ἐν τὸ σπαθίν, ἐν τὸ κόφτ' ἐμπροσθὶ
ὀπίσθου

Κερασ. β) Τὸ οὐδ. πληθ. ὡς οὐς., γυναικεῖα ἐνδύματα Πόντ.
(Τραπ.): Ἄσμ.

Ἐλα, νιέ μ', ἃς λέγω σε μέγαλον δᾶρμενείαν,
ἐλα, φόρει γυναικίκα, δκεπάγ' Τραπεζουνταίκα
(δᾶρμενείαν = διερμηνείαν = συμβουλήν, δκεπάγ' = σκεπά-
σου). Συνών. γυναικεῖος Α1, γυναικίσιος,
γυναικίσιμος, γυναικίστικος. Ἀντίθ. ἀ-
γορεύκοις, ἀγορεύτικος, ἀγορήσιος, ἀ-
γορήστικός, ἀνθρωπήςσιμος, ἀνθρωπής-
σιος, ἀνθρωπινός 4, ἀντρήσιος, ἀντρί-
κειος, ἀντρίκος 1.

γυναικίλα ἡ, Ἀθῆν. Πειρ. κ.ά. ῥ'νιτίλα Λέσβ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γυναικίκα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ίλα.

Ὁσμὴ γυναικεῖας σαρκὸς ἐνθ' ἀν. : Μυρτίζει γυναικίλας
Ἀθῆν. Δὲ βοῦροῦν νὰ κοῦλ'θήσιν, σὰ δὲ μυρτίζ' ἡ θάλασσα
ῥ'νιτίλα Λέσβ. Συνών. γυναικέα.

γυναικίσμαν τό, Πόντ. (Κοτύωρ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.
κ.ά.) ὕνακίσμαν Πόντ. (Νικόπ.) γυναικίγμαν Πόντ. (Τραπ.
Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. γυναικίζω. Πβ. καὶ τὸ εἰς Σομ. γυναι-
κίσμα.

Ἡ μετὰ γυναικὸς σύζευξις, ἐπὶ ἀνδρός, ἐνθ' ἀν. : Ὁ σὸ
γυναικίσμαν καὶ κά, χιτών' τ' ὥτια τ' (=ὅταν γίνεται λόγος
περὶ γάμου, τεντώνει τὰ ἀφτιά του) Κοτύωρ. Πβ. ἀντρί-
σμαν.

γυναικίστικα ἐπίρρ. Κρήτ. (Ἀρχάν. Νεάπ.) Πόντ.
(Οἶν.)—Λεξ. Δημητρ. ὕνακίστικα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ὕνα-
τδίστικα Κάλυμν. Κάρπ. Κάσ. κ.ά. γεναικίστικα Ρόδ. κ.ά.
γεναιτδίστικα Ρόδ. κ.ά. ἐνιτδίστικα Κάλυμν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γυναικίστικος. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

Κατὰ γυναικεῖον τρόπον, ὡς συνηθίζεται ὑπὸ τῶν γυ-
ναικῶν ἐνθ' ἀν.: Γεναικίστικα καβαλ-λ⁴ικῶ Ρόδ.

Συνών. γυναικᾶτα, γυναικεῖα, γυναικί-

σια, γυναικίτικα. Ἀντίθ. ἀντρίκεια 1,
ἀντρίστρικά.

γυναικίστικος ἐπίθ. Κρήτ. (Ἀρχάν. Βιάνν. Σέλιν.
κ.ά.) Μῆλ. Πάρ. (Νάουσ.) Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Οἶν. κ.ά.)
Τῆλ. Χίος (Βροντ.)—Λεξ. Ἡπίτ. Πρω. Δημητρ. γεναικίστι-
κος Ρόδ. γυναιτσίτικος Κάρ. (Ἀλικαρνασσ.) γυν'κίστικος
Λυκ. (Λιβύσσ.) ῥ'νικίστικος Λυκ. (Λιβύσσ.) γεναιτδίστικος
Κῶς Ρόδ. κ.ά. ὕνακίστικος Κάρπ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ὕνα-
τδίστικος Κάσ. Θηλ. ὕνακίστικα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γυναικίκα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ίστικος. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

Ὁ ἀνήκων, ὁ ἀρμόζων εἰς γυναῖκα ἐνθ' ἀν. : Γυναικίστι-
κα ὀνόματα Πάρ. (Νάουσ.) Ἐφόρει ὕνακίστικα ροῦχα
Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σὰ ὕνακίστικα 'ν ἡ φωνή δου αὐτόθ.
Ἀολο κρασί, ὕνακίστικο (ἀγνὸς γλυκὺς οἶνος, τὸν ὁποῖον
πίνουν αἱ γυναῖκες) Κάρπ. Γεναικίστικη ἐκκλησίᾳ (ὁ γυναι-
κωνίτης, εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἀντρίστην, τὸν κυ-
ρίως ναὸν) Ρόδ. Σκίζει τὰ ροῦχα τοῦ Γιάννη 'ς τὰ στήθια κ'
εὐθὺς ἐφανήκανε τὰ βυζιά δου ποὺ ἦτανε γυναικίστικα
(ἐκ παραμυθ.) Μῆλ. || Φρ. ῥ'νικίστικις κουβέντις (κουφοί,
ἀνόητοι λόγοι) Λυκ. (Λιβύσσ.) || Παροιμ. Γυναικίστικη
ξεφάδωσις, ξεχωμάτωσις (ἐπὶ μὴ σπουδαίου γεγονότος,
ἐπειδὴ ἡ διασκέδασις εἰς τὴν οἰκίαν τῆς νύμφης εἶναι ἀσή-
μαντος συγκρινομένη πρὸς τὴν διασκέδασιν, ἡ ὁποία γίνε-
ται εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γαμβροῦ) Κρήτ. (Σέλιν.) β) Τὸ οὐδ.
πληθ. ὡς οὐς., γυναικεῖα ἐνδύματα Κρήτ. (Ἀρχάν. Βιάνν.
κ.ά.) Πελοπν. (Μάν.) Τῆλ. : Ἄσμ.

Νὰ βάλης γυναικίστικα, ν' ἀλλάξης τὴ θεωρίᾳ σου,
νὰ πάης ν' ἀδικουρουνᾶς σὰν καὶ δικολογία σου
(ν' ἀδικουρουνᾶς=νὰ κτυπᾶς τὸ ρόπτρον τῆς θύρας) Μάν.

Καὶ βάνει γυναικίστικα τὰ ἴδια τὰ δικά τῆς
καὶ πάει καὶ τσῆ κουρκουνᾶ ἀντὶς δικολογία τῆς
(τὰ ἴδια τὰ δικά τῆς = ἐνν. σὰν τὰ δικά τῆς ροῦχα, κουρ-
κουνᾶ=κτυπᾶ τὸ ρόπτρον τῆς θύρας) Ἀρχάν. Πβ. ἀν-
τρίστικος 1β.

γυναικίτης ὁ, Θήρ. Κάρπ. (Ἐλυμπ.) Κρήτ. (Βιάνν.
κ.ά.) Νάξ. (Βόθρ.) Νίσυρ. Πόντ. (Οἶν.) Ὑδρ. κ.ά.—Λεξ.
Βάιγ. Περίδ. Βυζ. Ἡπίτ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. γυν-
κίτης Λυκ. (Λιβύσσ.) γεναικίτης Βιθυν. (Νικομήδ.) Κύπρ.
γεναιτζίτης Κύπρ. ὕνακίτης Πόντ. (Ἰνέπ.) γυναικίτι τό,
Θήρ. Κεφαλλ. Πάτμ.—Λεξ. Βάιγ. Μπριγκ. γυναικίτ' Ἀ.
Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Θράκ. γυναικίτι Ἀνδρ. Θήρ. Ζάκ.
Ἰθάκ. Ἰων. (Κρήν.) Κεφαλλ. (Φαρακλάτ. κ.ά.) Κρήτ.
Πελοπν. (Ἀρχαδ. Γαργαλ. Γορτυν. Καλάβρυτ. Κορινθ.
Μεσσην. Φιγιάλ. κ.ά.)—Λεξ. Ἡπίτ. Βλαστ., 271 γυναι-
κίτι Πελοπν. (Δυρράχ.) γυναικίτ' Σάμ. ῥ'νιτίτ' Θεσσ.
Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ.) κ.ά. βορ. ἰδιωμ. γυναιτσίτι
Θήρ. (Οἶα) γυναιτδίο Πελοπν. (Τρίκλ.) γεναιτίκι Κεφαλλ.
γυναιτίτι Κῶς κ.ά. γεναιτίσι Ἀστυπ. Κῶς κ.ά.

Τὸ Βυζαντ. γυναικίτης. Ἡ ἀλλαγὴ γένους εἰς
τὸν τύπ. γυναικίτι κατὰ τὸ συνών. γυναικεῖο
βλ. Β. Φάβη, Λεξικογρ. Δελτ. Ἀκαδ. Ἀθην. 1 (1939),
135. Ὁ τύπ. γυναιτίκι δι' ἀντιμετάθεσιν τῶν συμφ.
κ καὶ τ. Οἱ τύπ. γυναικίτι καὶ γυναιτίκι καὶ εἰς
Σομ.

Τὸ διὰ τὰς γυναῖκας προωρισμένον μέρος τῆς ἐκκλησίας,
ὁ γυναικωνίτης ἐνθ' ἀν.: Ἦτανε ἀνεβασμένη 'ς τὸ γυναικίτι
καὶ με κοίτας Κεφαλλ. Κρύφτηκε ἀπάνω 'ς τὸ γυναικίτη
Ὑδρ. Ἐδίβα 'ς σὴν ἐγκλεσίαν καὶ ἀπονκά ἐστάθα ὁ γυ-

